

Иванъ Вазовъ

При Ивана Гърбата

Ето какво ми разказваше престарѣлиятъ, но сѣ приказливъ и смѣшливъ пенсиониранъ учителъ Г., който се помина въ родния си градецъ Сопотъ.

„Иванъ Гърбата“ го викаха. Той не бѣше открадналъ прѣкора си: отъ рождение той си бѣше гърбавъ. Това не е съвсемъ точно: той не бѣше гърбавъ, а приведенъ, пречупенъ въ кръста. Тѣлото му, отъ краката до пояса, обуто въ дънестипотури, отиваше право нагоре, но отъ тамъ изведнажъ климаше и взимаше хоризонтална посока, та висѣше надъ земята. То имаше доста прилика съ буква Г., съ която се захващаше прѣкорътъ му; ржцетѣ му се опираха на две патерици, когато ходѣше; чрезъ тѣхъ се подържаше висещата горня половина на тѣлото, изгубило равновесието си. Тоя нагледъ нещастенъ човѣкъ, така зле обиденъ отъ природата — странно! — бѣше жененъ и челядникъ, и още по-странно — жена му бѣше млада и хубавелка.

Всичкитѣ момчета на Иванъ Гърбата бѣха около тридесетъ и петъ. — Що изпулвате очи така? Искамъ да кажа ученици. Но преди осемде-